

Ако нешто обележава колумне Николе Самарџића које он истрајно објављује у листу Данас онда је то тежња да се Србима непрестано деле „историјске и политичке лекције“ и при томе изражава отворени презир према недораслом и заосталом српском народу.

Овога пута у тексту - [Милова порука Србији](#) - овај колумниста се не по први пут јавља као загрижени и отворени порт-парол Мила Ђукановића кога проглашава за оличење суште политичке „мудрости“ док је Црна Гора била под окупацијом ЈНА и паравојних банди. Мило Ђукановић је у тумачењу овог хагиографа и апологете сачувао Црну Гору од непотребног излагања НАТО агресији а штитећи Зорана Ђинђића помогао му је да изведе 5. октобар.

Никола Самарџић свако довођење у питање ових његових тврдњи и епохалних заслуга Мила Ђукановића за развој демократије у Србији резолутно сврстава у „хронику наше неспособности да Србију приближимо либералној демократији која поново односи бриљантне победе на европским изборима“. Овај колумниста и идеолог тријумфалистичког либерализма је само пропустио да каже како се у тај низ „бриљантних“ победа либералних идеја уклапа одсуство спровођења Референдума-народног изјашњавања о уласку Црне Форе У НАТО Пакт.

Председник Републике Црне Горе Филип Вујановић је недавно изјавио да народ Црне Горе нема довољно демократског капацитета и политичке пунолетности да доноси

Никола Самарџић на бранику НАТО пакта

Пише: Маринко Вучинић
петак, 05 мај 2017 13:44

референдумски овако значајне историјске политичке одлуке о његовој будућности. Зато се и догодило да се овако значајна одлука донесе , без присуства готово свих опозиционих партија , у Народној Скупштини у којој владајућа партија и њени политички сателити имају довољну већину. И то вероватно по Николи Самарџићу морамо прогласити као изузетно велико достигнуће либералне демократије , оне демократије коју је Морис Диверже означио са пуно права као демократију без народа. Он при томе егзалтирано проглашава да је“ у питању Ђукановићева способност да ставове и одлуке смешта у визије будућности за коју је српска политика невољна и неспособна“. Али зато није пропустио да нам без икаквог зазора и обзира каже да “закукавање над „НАТО агресијом“ најодвратнија је јавна појава након 5 Октобра“.

Никола Самарџић на бранику НАТО пакта

Пише: Маринко Вучинић
петак, 05 мај 2017 13:44

Никола Самарџић НАТО агресију ставља под знаке наводника а спомињање наших жртава бесрамно и бескрупулозно релативизује тако што тврди да је „ само у Србији пало небројено више жртава Милошевићевих криминалних авантура, самовоље , тираније укључујући економске жртве којима је комунизам широм света уништавао људску супстанцу“. Пошто је утврдио да је колективно одсуство осећања за жртве сопствених политичких одлука наша мизерија која је и сада предмет политичке и изборне трговине Никола Самарџић нам препоручује рецепт његовог политичког и идеолошког узора и идола званог Мило Бритва који је управо бритвом пресекао будућност од прошлости.

Не спомињу се ни једном речју жртве које су пале у самој Црној Гори приликом одбране људских права на Косову и Метохији од стране НАТО Пакта у који сада на широка врата улази Црна Гора чија власт то проглашава за своје епохално политичко и визионарско достигнуће. Он горко при томе жали што нико није поносан у Србији на Црну Гору која се дефинитивно одвојила од српске анахроне и националистичке прошлости. Никола Самарџић нам је „подарио“ још једно велико „историјско и политичко“ откриће да је „НАТО дуго толерисао дивљање београдске политике и ЈНА и успео да заустави први хладноратовски сукоб на европском тлу“. Вероватно је зато брутална и нелегална агресија НАТО Пакта на Србију и Црну Гору носила назив Милосрдни Анђео(изворно-Племенити наковањ). Та агресија је била и остала врхунац хипокризије, лицемерства и најгрубље примене дуплих стандарда у деловању тзв. међународне заједнице чија је ударна песница био НАТО Пакт.

Не треба никада заборавити да је управо овај војни савез омогућио својим деловањем да дође до насилног и нелегалног одвајања Косова и Метохије од Србије и проглашења ове псеудо државе чији су покровитељи и даље најзначајније државе које и чине главнину војних снага НАТО Пакта.

Али то не може да уздрма оданост и адорацију коју Никола Самарџић испољава према господару Црне Горе. Он у својој тзв. анализи дешавања у Црној Гори поводом доношење октроисане одлуке о њеном уласку у НАТО Пакт не пропушта да још једном

изрази своје неподељено дивљење према политичком реализму Мила Ђукановића који као бритвом решава проблеме . На тај начин је мимо непосредног народног одлучивања донета и ова одлука о уласку у НАТО Пакт.

Никола Самарџић не само што се не устручава да говори о нашем закукавању над НАТО агресијом као о најодвратнијој појави, везаности за истрошене политичке моделе и националистичку прошлост, већ отворено доводи у питање нашу памет и способност да разумемо високе домете либералне демократије у којој нема места за референдумско изјашњавање народа у Црној Гори о одлуци која има толико далекосежан историјски и шири не само регионални значај. Међутим, важно је као бритвом пресећи везу са прошлошћу и ући у сигурну луку НАТО Пакта јер“ Сви јавни непријатељи НАТО интеграције Црне Горе и Србије позивају на обнову злочиначке политике , изолационализма, национализма и ратног комунизма. Уколико је и то важно, свака одлука Мила Ђукановића коју је Србија одбијала да разуме и спроведе била је потврда нашег заостајања за партнером који је неупоредиво мањи, штавише историјски сиромашнији, али бржи и паметнији“.

Сва истраживања нашег јавног мњења не двосмислено показују да је више од 70 посто становништва против уласка у НАТО пакт , али Никола Самарџић се не обазире на ову опште познату чињеницу, њему је једино важно да испуни свој пропагандистички задатак и да нама мање паметним и брзим припадницима српског народа „објасни“ Милову поруку Србији. Ма колико се трудио, то је ипак узалудан посао јер агресија НАТО Пакта на Србију и Црну Гору је довела у питање и опстанак овог Пакта али остала је у сећању као неправедно кажњавање нашег народа чије убилачке последице и даље трају. Зато у Србији нико и не помишља да у скорије време покреће питање уласка у овај војно политички савез . Међутим одлука о уласку у НАТО Пакт може бити донета путем организовања непосредног народног изјашњавања о овом изузетно важном и за нас веома осетљивом и болном питању.. То је прва и права лекција коју треба научити и памтити.